

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία 2, 5.—	Ἐτησία 5, 10.—
Ἐξάμηνος 1, 50	Ἐξάμηνος 5, 50
Τριμηνος 2, 50	Τριμηνος 3, —

Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην διαστάτου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20

Διά τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερῶν, λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένω ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουάρδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1916 Ἔτος 38ος.—Ἀριθ. 44

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ποῖος ἦταν αὐτός, ἔλεγαν, ποῦ ἐξέδουσε ὀλοκλήρη περιουσία, γιὰ νὰ διασκέδαση ἐν ἀπόγευμα ἀποκρηῆς; Γι' αὐτό, ὅταν ὁ κτηματίας βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μετὰ τὴν Κολέττα, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀνευφήμησε.

Ἐκάθησε, μετὰ τὴν Κολέττα στ' ἀριστερῶν του, στὸ ἀδῶλιο τοῦ βάθους, κι' ἀντικρου τοῦ ἔβαλε τὸν ἥρακλειο Τόμο καὶ τὸν πορτογάλιο Ἀντακί. Μπροστά, δίπλα στὸν σωφῆρ, ἐκάθησαν ἕνας ὀκρητής. Ὁ Ἑρρίκος, ποῦ εἶχε βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ἀναχώρησι, ἔσφιξε τὸ χερί τοῦ Βραζιλιανοῦ καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

- Καλὴ ἐπιτυχία!
- Ἀπόψε, στὴς ὀκτώ, τοῦ ἀποκρίθηκε στὸν ἴδιον τόνο ὁ Ἀλβαράδο, ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀγγλᾶς θὰ εἶνε στὰ χέρια μου.
- Μακάρι!.. ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ!

Κι' ὁ μικρὸς, ἀπὸ χαρῆς μετὰ τὴν Κολέττα, τραβήχθηκε, ἐνῶ ὁ Ἀλβαράδο κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ φοροῦσαν χάρτινα καπέλλα κι' ἐσκέπαζαν τὰ πρόσωπα τους μετὰ μάσκες κωμικῆς.

Ἀμα ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο, ἔβαλαν ὅλοι στὸ στόμα κάτι τρομπέττες καὶ σφύριγτες ἀποκρηάτικες κι' ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸ βάλς τῆς «Ἐσθυμῆς Χήρας», τὸν

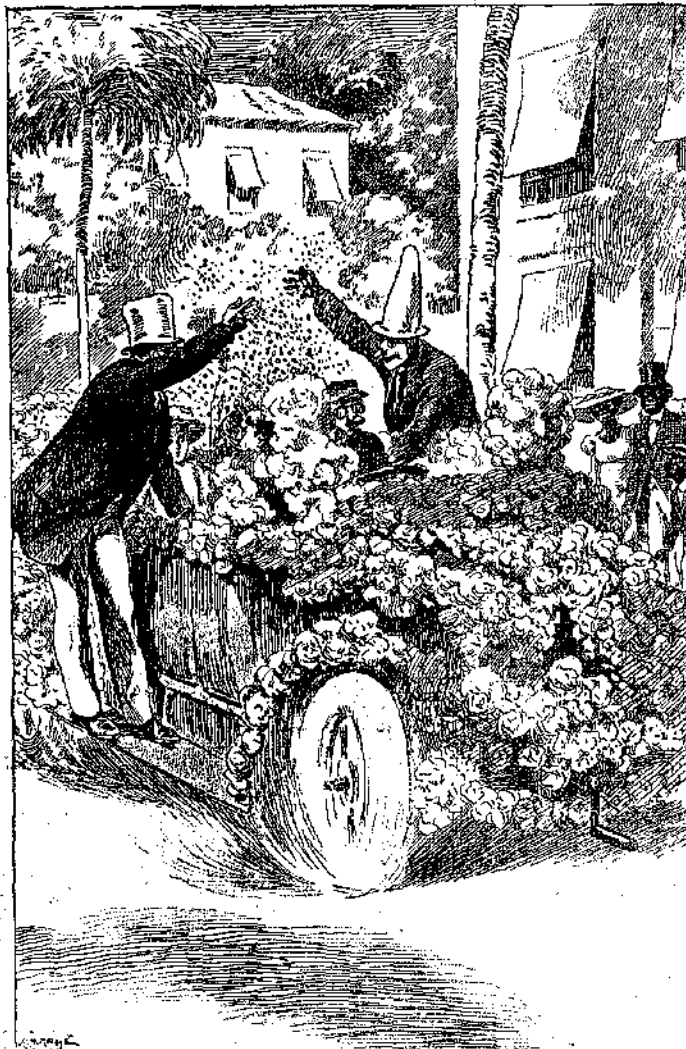
ἀγαπημένον σκοπὸ τοῦ Βραζιλιανοῦ. Ἐτοὶ ἐξεστράτευσε, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κακοῦργο Ἀγγλᾶς, ὁ σενιὸρ Ζοζὲ ντὰ Σίλβα ντὲ Ἀλβαράδο.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ χαρτοπόλεμος

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ποῦ εἶχε στὴν ἀναχώρησί του τὸ ἀνθοστολιστὸ

αὐτοκίνητο, ἐξακολούθησε καὶ ἐς δὴ τὴν Ἀθελίντα Τσεντράλε. Ἀλλ' ἀπὸ πέρασε δυὸ φορές αὐτὸ τὸ δρόμο κι' ἄδειασε καμμιά δεκαριά σακκούλες κομζετί, ὁ Ἀλβαράδο ἔνευσε στὸν σωφῆρ τοῦ καὶ αὐτοκίνητο ἔστριψε σὲ μιὰ πάροδο τῆς λεωφόρου, στὴν ὁδὸν Ροζάριο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασε στὴν προκουμαία, ἀντικρὺ στὴν ἀποβάθρα, ἀπ' ὅπου ἔφυγε τὸ βαπόρι ποῦ διασχίζει τὸν ὄρμον καὶ πηγαίνει στὸ Νικητεροῦ.

* Συγχρόνως, ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλην τοῦ αὐτοκινήτου... (Σελ. 350, στ. γ')

Ἐπὶ τῆς πέντε ἔφθασαν στὸ Νικητεροῦ, ὅπου ὁ χαρτοπόλεμος, ἐπὸν παραλιακὸν δρόμο, ἔδινε κ' ἔπαιρνε. Μπήκαν πάλι στὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ Ἀλβαράδο ἄρχισε νὰ δειλάζῃ τῆς σακκούλες του. Ἡ Κολέττα ὅμως δὲν ἠδίασε λέλαζε. Πρὸσπαθοῦσε νὰ μαντεύῃ τί ἐγύρευαν στὸ Νικητεροῦ, τί ἐσημκινε αὐτὴ ἡ «κωμωδία» καὶ γιὰτὶ δὲν εἶχαν πάρῃ μαζί τους τὸν Ἑρρίκο. Ὡστόσο, ὅλ' αὐτὰ ἦταν παραξένα!

Τώρα τὸ αὐτοκίνητο ἀνέβαινε ἀπὸ ἕνα δρόμο κάθετο στὴν προκουμαία καὶ τριγυρισμένο ἀπὸ βίλλες, ὅπου οἱ διαβάτες ἦταν ἀραιοί.

Ὅταν ἔφθασε καμμιά ἐ-

(* Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλ. σελ. 341.

κακοστή μέτρα από την βίλλα του 'Αγκλάς, — την ξέρουμε καλά αυτή τη βίλλα, όπου φυλακίσθηκε κι' ο 'Ερρίκος, την ημέρα που έπετέθη εναντίον του γαμπρού του, — ο 'Αλδαράδο διάταξε τον σωφρέ να σταθί, και κατέθηκε λέγων στην Κολέττα:

— Έξακολούθησε σύ τον περίπατό σου με τον 'Ανρικόζ. 'Εγώ αισθάνομαι την ανάγκη να ξεμουδιάσω λίγο τα πόδια μου και γι' αυτό θα κάμω λίγα βήματα με τον Τώμ.

Η Κολέττα είχε μεγάλη διάθεση νάντισταθί στη διαταγή του Βραζιλιανού της μπαμπά. Κι' αυτή είχε μουδιάση καθισμένη τέσσες ώρες και προτιμούσε τώρα να περπατήσει. Εισκέφθηκε όμως, ότι αυτό θα ήταν μέσα στο πρόγραμμα, που είχε καταστρώσει από προηγήτερα ο κτηματίας. Γι'αυτό σκόπευε, δεν μπορούσε βέβαια να το ξέρη. Πάντα όμως για καλό της θα ήταν, αφού αυτά όλα τα διοργάνωσε ο θετός της πατέρας, που την ελάτρευε.

Εκάρητε λοιπόν, χωρίς την ελαχίστη διαμαρτυρία, στη θέσι που της έδειξαν, δίπλα στον 'Ανρικόζ, και το άμαξι ξεκίνησε. Ο 'Αλδαράδο και ο Τώμ, με της μάσκες τους και με της σακκούλες του χαρτοπολέμου στα χέρια, περπατούσαν στο πεζοδρόμιο, λίγα μέτρα μακριά από το αυτοκίνητο, που δεν έπαυαν να το παρακολουθούν με τα μάτια, παρά μόνον όταν εκύτταζαν την καγγελοπορτα της βίλλας που ήταν ανοικτή. Μπροστά 'ς αυτή την καγγελοπορτα, το άνθοστέλιστο άμαξι περνούσε και ξαναπερνούσε.

Αυτές ή βόλτες έφεραν το αποτέλεσμα που έπεριμένετο, γιατί σε λίγο, ένας όμιλος από κυρίους, που τριγύριζαν στον κήπο της βίλλας εκείνης, βγήκαν έξω, για να θαυμάσουν

«Μη φωνάζετε τόσο δυνατά...»

από κοντά 'ς ώραίο άνθοστέλιστο άμαξι. Ο 'Αλδαράδο έσφιξε δυνατά το μπράτσο του Τώμ, γιατί ανάμεσα στους ανθρώπους εκείνος, που τους περίμενε τόση ώρα, έγνωρίσε και τον 'Αγκλάς με την Πεπίτα, την αιωνία άρραβωνιστική του. Οι άλλοι που τους συνόδευαν, θά ελθω να σε πάρω, δεν ευχαίρησα... αλλά θά το κάμω γρήγορα.

«Διακόσιες χιλιάδες ρέιζ!»

αν, θά ήταν για τρούι του καταστήματος ή φίλοι του αγάλου γιατρού, όπως έλεγαν τον 'Αγκλάς στο Νικτερού. «Θά πιασθί άρα γε από τ'αγκίτρι;» έσυλλογίζετο ο Βραζιλιανός, βλέπων τον 'Αγκλάς να κυττάζη καλά το αυτοκίνητο, όπου βέβαια τα χρυσά μαλλιά της Κολέττας είχαν ελκύση την προσοχή του...

Ο κτηματίας κι' ο μαύρος Τώμ, έπλησίασαν τότε ταμάξι, για να ιδούν από πού κοντά τί θα συνέβαινε, σφενονίζοντες ολοένα και χουφτιές κομρετί στα μαγκάκια που το τριγύριζαν, για να φαίνονται έτσι σαν άπλοι μασκαράδες, που άλλο δεν ήθελαν παρά να διασκεδάσουν.

— Νά τσι... ο 'Αγκλάς την έγνωρίσει!.. Τής μιλά! (*) Αφού έμουρμούρισε αυτά τα λόγια μέσα στα δόντια του, ο 'Αλδαράδο έδειξε στον άκόλουθό του έναν άνθρωπο που είχε άκκουμπήση στο σταματισμένο τώρα αυτοκίνητο και μιλούσε με την Κολέττα, ενώ ο 'Ανρικόζ, μαλακώτερος σήμερα από την άλλη φορά, έφαινετο να επιτρέπη την συνομιλία της μικρής κόρης με τον άδελφό της.

Ο 'Αγκλάς έλεγε στην Κολέττα: — Δεν μπορούσα ά-

κόμη να έλθω να σε πάρω, δεν ευχαίρησα... αλλά θά το κάμω γρήγορα.

— Έπειτα την ρώτησε:

— Τβ είπες του κ. 'Αλδαράδο, ότι θά έλθω στο Ξενοδοχείο να σε πάρω;

— Ναι, άποκρίθηκε ή Κολέττα.

— Και τί είπα;

Η Κολέττα δεν έπρόσβασε να κομρετίση στην κάπως δύσκολη αυτή ερώτησι, γιατί μόλις άνοιξε το στόμα της, είδε τον 'Αγκλάς να πιάζεται και να πετιέται μέσα στο αυτοκίνητο, αντίκρυ της, ενώ μια στεντορεία φωνή έπρόσταζε:

— Έμπρός!.. Γρήγορα για το 'Ιάραχό!

Συγχρόνως, από τη μιά μεριά κι' από την άλλη του αυτοκινήτου, ο 'Αλδαράδο και ο Τώμ, άνθεσταμένοι στη σκάλας, έροικναν βροχή από κομρετί, ενώ, με τα όγκωδη των σώματα, έκρουσαν από τους διαβάτες τα συμβαίνοντα μέσα 'ς άμαξι.

Ο 'Αγκλάς, σασιτισμένος, ζαλισμένος από το ξαφνικό άρπαγμα και πέταγμα, έδοκίμασε στην αρχή να σκηθί 'άλλ' άμέσως, δυο δυνατοί γρόθοι, παραγεμισμένοι με κομρετί, τον άνάγκασαν να ξανακαθήση... Οι διαβάτες που είδαν αυτή τη σκηνή, ένόμισαν ότι ήταν καμιά άποκρίατική φάρσα των ιδιοκτητών του ώραίου εκείνου αυτοκινήτου και δεν άνητύχησαν καθόλου. 'Εγέλασαν μόνο με τον άστείο τρόπο του 'Αγκλάς.

Μόνον ή Πεπίτα άνητύχησε, βλέπονσα να φεύγη ολοταχώς το αυτοκίνητο, που είχε πάρη έτσι διά της βίας τον άρραβωνιαστικό της.

Την στιγμή εκείνη περνούσε κατά τύχη έν άλλο αυτοκίνητο, άγοραίο. Η χοντρο-Πεπίτα το σταμάτησε κι' άνέδθηκε με δυο υπηρέτες της βίλλας που τους ένευσε να την άκολουθήσουν, και το δεύτερο αυτοκίνητο ώρμησε κατά διαταγήν της άρχισσοκόμου, να κυνηγήση το πρώτο.

— Νά παρ' ή όργή! έφώναζε τότε ο 'Αλδαράδο, που ενώ κρατούσε ολοένα τον αιχμάλωτό του και του βούλωνε το στόμα με κομρετί, για να μην άκούγονται ή φωνές του, εκύτταζε και το δεύτερο άμαξι που έπλησίαζε. Νά παρ' ή όργή! Η χοντρέλλα αυτή θά μάς τσακώση! Μάς πήρε το κατόπι και κεντεύει να μάς φθάση!.. Πιό γρήγορα,

— Μή φοβάσαι, κύριε, ότι αυτή θά μάς φθάση! Θάντισταθούμε!

— 'Α μπά! Έκαμε ο 'Αλδαράδο. Θά κάμωμε κάτι καλλίτερο... Στάσου, Γκομέζ!

Το άλλο αυτοκίνητο έσταμάτησε κι' ο 'Αλδαράδο είπε στον μαύρο γίγαντα, δείχνων τον 'Αγκλάς:

— Σου έμπιστεύομαι τον κύριο, πρόσεξε μή σου φύγη!

— Ένοιια σου, κύριε, ξέρω!

Ο 'Αλδαράδο γύρισε τότε στην Κολέττα:

— Μη φοβάσαι, άγάπη μου, της είπέ. 'Ο,τι κάμω τώρα, είναι για καλό σου. Και κατέβηκε.

Το άλλο αυτοκίνητο πλησίαζε... Ο 'Αλδαράδο στέκεται στη μέση του δρόμου με σταυρωμένα χέρια και το περιμένει. — Τους φθάσαμε! τους τσακώσαμε! νίκη! ούρλιαζε ή Πεπίτα, κόκκινη και καταϊδρωμένη. (* Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΟΦΙΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΑΝΤΕΛΗΣ, ένα χαριτωμένο παιδάκι που γνωρίζω, έχει μεγάλη μηχανία με τα ζώα. Άγρια και ήμερα, τετράποδα κ' έρπετα, πουλιά και ψάρια, όλα τον ενδιαφέρουν, όλα τάγαπα και κανένα δεν φοβάται, ούτε το συχαίνεται. Φαντασθήτε, ότι μια φορά κουβάλησε

στο σπίτι δυο λυκάκια, που έκαμε να του τα στείλουν, με ειδικό ταχυδρομιο. από το κτήμα του πατέρα του, κ' ήθελε να τα κρατήσει και να τα μεγαλώση! Κ' επειδή ή μητέρα του χάλασε τον κόσμο, — λύκους στο σπίτι! που άκούσθηκε, καλέ! — το ένα το χάρισε στον χασάπη και τάλλο... το ξαναστάειλε στο χωριό.

Άλλη φορά πάλι, γύρισε από τον έξω-κτικό του περίπατο, κουβαλώντας ένα μεγάλο φειδί. Το βρήκε μισσοκοτωμένο στο δρόμο και το πήρε, γιατί είχε, λέει, πολύ σπάνιο χρωματισμό. Στο σπίτι, το φειδί έφθασε φέφιο. Άλλά κ' έτσι έπροκάλεσε τέτοια φρίκη σε όλους, ώστε ο Παντελής άναγκάσθηκε να το θάψη στην αυλή, μολονότι είχε σκοπό να το βαλσαμώση.

Έννοείται, ότι από τα λιγώτερο φοβικά ζώα, έτρεπε στο σπίτι όσα μπορούσε: γάτες, σκυλιά, χρυσόψαρα, καναρινία, παπαγάλους, άσπρα κοντίκια, χελώνες. 'Η γάτες τούτρωγαν καμιά φορά τα πουλιά, ή χελώνες όμως έτρωγαν τους φύλλους' του φορούσε έξαφνα ένας παπαγάλος, έκαιρνε όμως στη θέσι του μιά γαλιάνδρα' κ' έτσι είχε πάντα ένα αίσούζυγο». Τί τα θέλετε όμως! ως που να έγκαταστήση στο σπίτι ένα νέο ζώο, πάντα έφτυνε αίμα.

Γιατί κανένας δεν τόθελε' ούτε ή μητέρα του, ούτε ο πατέρας του, ούτε τα δέλφια του, ούτε κ' οι υπηρέτες. Άλλοι το φοβόνταν, άλλοι το σιχαίνονταν, άλλοι το θεωρούσαν έξοδο και φθορά και φασαρία. Ο Παντελής στην αρχή τώκρυβε ή έλεγε φέμματα πώς θά το δώση. Δεν έκανε όμως να το έπεινή και να εκθειάζη τα προτερήματά του. Έτσι, σιγά-σιγά, τους έκανε να το συνειθίσουν, και, σε μιά στιγμή άδυναμίας, τους έκαιρνε την άδεια να το κρατήση.

Μόνο με τα κουνέλια που κουβάλησε τώρα τελευταία, τα βρήκε μαπατούνια. Ήσαν δυο, κάτασπρα και χαριτωμένα. Νά πούμε την άλθθεια, όλοι τα χάρηκαν κι' ο μικρός ζωόφιλος κατάλαβε πώς δεν θά δυσκολεύονταν και πάλι να τους καταφέρη... Άλλά ή Παντελής έχει και

μια μικρούλα άδελφή, ένα «φασουλάκι» — όπως το λέει ή μητέρα της — δέκα χρόνων, την 'Ελενίτσα' κ' ή 'Ελενίτσα έχει, (δηλαδή είχε,) ένα πολυτρίχι ώραίο, σε μιά μικρή κόκκινη γλαστρίτσα. Ένώ λοιπόν όλα πήγαιναν καλά, τα κουνέλια του Παντελή έφαγαν το πολυτρίχι της 'Ελενίττας' ή 'Ελενίτσα έβαλε τα κλάματα, σά να της συνέθη το μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής της' και τη στιγμή εκείνη γύρισε στο σπίτι ο μπαμπάς, που άμα είδε την χαϊδεμένη του μικρούλα να κλαίη έτσι σπαρακτικά, ρώτησε ροβισμένος την αίτια.

— Μα νά, είπε ή μητέρα' τα κουνέλια της έφαγαν το πολυτρίχι.

— Ποιά κουνέλια;

— Δυο άσπρα κουνελάκια, που μάς κουβάλησε σήμερα ο κύρ Παντελής.

Ο μπαμπάς έγινε έξαλλος. Και κουνέλια!.. Μ' αυτά είπε καταστροφή!

— Που ν' τα; άρχισε να φωνάζη' που ν' τους;..

Άλλά ούτε τα κουνέλια ραίνονταν, ούτε ο Παντελής. Ο μικρός ζωόφιλος, μόλις άκουσε τον μπαμπά του, κατάλαβε τη θέση που θά έσοπούσε στο κεφάλι του — γιατί ο μπαμπάς του θά είχε μα ζε με ένα από καιρό, — κ' έσπευσε ναρπάξη τα κουνελάκια του και να έξαφανισθί. Έπιτέλους τον ζετρώπωναν στη σοφίτα και τον άνάγκασαν να παρουσιασθί μπροστά στο θυμωμένο μπαμπά που μόλις τον είδε, τον έπροσφώνησε με τάκόλουθα:

— Έλα δω, κύριε, έλα δω! Τ' είν' αυτά!.. Φείδια μ' έφερεις' φάρια μ' έφερεις' πουλιά μ' έφερεις' χελώνες μ' έφερεις' λύκους μ' έφερεις' κουνέλια μ' έφερεις. Τί άλλο θά με φέρης άκόμη; Σπίτι είν' αυτό, ή Ζωολογικός Κήπος; Νά τα μαζέψης και να τα πετάξης όλα! Κι' άμα κανής σπίτι δικό σου, κάνε το και Θρηοτροφείο. Έμπρός, μάρε!

Ο μπαμπάς δεν έχωράτευε. Τα λόγια του ήταν καταδίκη όριστική. Ναι! αλλά και ο Παντελής δεν έννοούσε να διαλύση έτσι απότομα το «θρηοτροφείο» του, για ένα «καληρο-πολυτρίχι»...

— Πολύ καλά! είπε μόνο.

Κι' αφού έφυγε ο πατέρας του, μάζεψε τα ζώά του όλα, τάβαλε 'ς έν' άμαξι, μπήκε και κ' απότος μέσα, φώναξε ένα «αντίο» και πία!

Που!.. Μήπως, στην άπελπισία του, πήγε ναυτοκτονήση μ' όλα του τάγαπημένα, τετράποδα και πτερωτά;

Όχι μ'ήννησοχητί. Ο μικρός ζωόφιλος κατέφυγε στις γιογιόδες του, — ως να περάση ο θυμός του μπαμπά. Πραγματικώς, σε δυο-τρεις ήμέρες ξαναγύρισε, — αλλά χωρίς τα κουνέλια. Αυτά τα κρατήσε ή γιαγιά, να τα κάμη σαλμί.

Σας άσπάζομαι

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

Ο πρίγκηψ Βόρις, δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρά του, ἠτοιμάσθη νὰ τὴν καταφέρῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐθαδούς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θράσος, ὄχι μόνον νὰ τῷ ἀνθίσταται ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ὑβρίζῃ.

Εὐτυχῶς, ὁ Τώνης ἦτο τόσο εὐκλίνητος ὅσον καὶ γενναῖος· καὶ μ' ἓνα κήρυγμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀπέφυγε τὸν μεγαλοπρεπῆ μάτασον, ποῦ προωριζέτο διὰ τὸ πρόσωπόν του.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖος εἶμαι! τὸν ἠπειλήθη τότε ματιώδης ὁ πρίγκηψ. Γιατί φαίνεται, δὲν δὲν με ξέρεις.

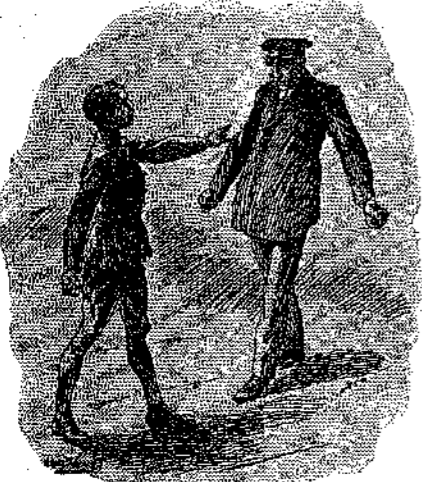
— Ἀπατάσθε πολὺ ἀπεκρίθη ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακτήσῃ πλέον ὅλην του τὴν ψυχραιμίαν. Καὶ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω εὐθὺς.

— Ἔτσι ἔ; — Μάλιστα. Εἰσθε ὁ πρίγκηψ Βόρις, δηλαδὴ ἓνας κλέφτης στὰ χαρτιά κ' ἓνας παληάνθρωπος.

Καὶ διὰ νὰ προφέρῃ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ὁ Τώνης ἐψήλωσεν ὅσον ἠμποροῦσε, ὡς νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ὅτι εἶχεν ἄρκετον ἀνάστημα διὰ νὰ τῷ ἀντιπααραταχθῇ.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε γίνῃ κάτωχος καὶ τὰ μάτια του, με τὸ πλήρες μίσους βλέμμα, ἤρχισαν νὰ τοξεύουν ἀληθινὰς ἀστραπάς.

— Φθάνει, παληόπαιδο, φθάνει! ἐφώναξε με φωνήν, ποῦ ὁ θυμὸς τὴν ἐκαμνε δραχνήν... Ἀρκετὰ σὲ ἀνέχθηκα. Σὼπα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ πετάξω, με

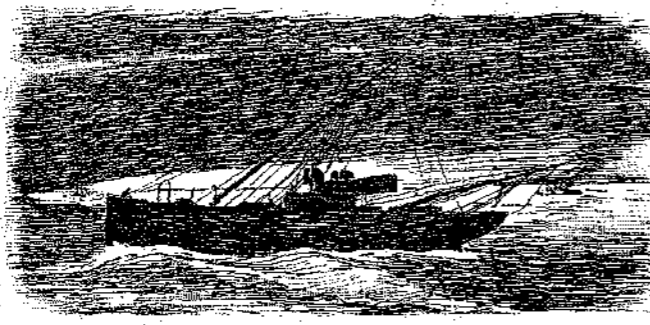

«Μάλιστα! εἰσθε ὁ πρίγκηψ Βόρις...» (Σελ. 352, στ. α').

τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, στὴ θάλασσα. — Ὡ, τὸ ξέρω πῶς εἰσθε ἱκανὸς νὰ τὸ κάμετε! ἀπεκρίθη ὁ Τώνης. Ἔνας κακοῦργος ὡς καὶ σὰς!..

— Φθάνει! φθάνει! φθάνει! Καὶ ὁ πρίγκηψ Βόρις, με τοὺς γρόνθους συνεφεγμένους καὶ με τὰ μάτια ἐξω ἀπὸ τὰς κύγκας των, ἐστράφη πρὸς τὸν ναύτην, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει αὐτὴν τὴν σκηνὴν σαστισμένος, καὶ ἀμίλητος, καὶ τὸν διέταξε: — Πάρε ἀπὸ δῶ αὐτὸ τὸ παιδί, νὰ μὴ τὸ σκοτώσω!

Ὁ ναύτης, πεθήνιος, ἐπίασε τὸν Τώνην ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὸν τραβήξῃ, ὅταν ἐξαφνα, ἓνας ἄλλος ναύτης, ἐκλήρυσσε γοργῶς τὸν πρίγκηπα καὶ δείχνων εἰς αὐτὸν τὸν ὀρίζοντα, ὁ ὁποῖος, τὴν σεληροφώτιστον ἐκείνην νύκτα, ἐφαίνετο καθαρώτατα, τὸν ἔκαμε νὰ ἰδῇ μίαν γραμμὴν ἀπὸ

«Θὰ ἔλεγες, ὅτι κυκλῶν ἐνάσκηψεν ἐναντίον τῆς θαλαμηγοῦ.» (Σελ. 353, στ. α').

πολλάπλοια, τὰ ὁποῖα διήρχοντο μακρὰν. Ἀπὸ τὸ σχημά των, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν των, ἀπὸ τὰς κινήσεις των, ἦτο φανερόν, ὅτι τὰ πλοῖα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ φυλακίδες καὶ ἀνιχνευτικὰ τοῦ γαλλικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου.

Ἐσχημάτιζαν ἓνα μεγάλο ἡμικύκλιον παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος τῆς Βιλλαφράγκας, ἢ δὲ θαλαμηγῶς τοῦ πρίγκηπος, ἢ ὁποῖα εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεταξύ τοῦ Σαιν-Ζᾶν καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σαιντ-Ὀσπίς, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ διέλθῃ καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν, εἶδαν, ὅτι ὁ στολισκὸς τῶν ἐλαφρῶν πολεμικῶν ἀνεπτύσσεται εἰς παράταξιν κανονικωτάτην, ὡς ἂν ἠτοιμάζετο διὰ κάποιαν ἐπιχείρησιν.

Ἐξαφνα, ἀντήχησεν ὡς βροντὴ μία κανονιά. Ὁ πρίγκηψ καὶ οἱ δύο ναῦται ἔκαμαν ἓνα κίνημα ἐπιλήξεως κ' ἐκινήθησαν. Τὸ πλησιέστερον πλοῖον εἶχε ριψὴ ἄσφατον βολὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλαμηγοῦ.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, τὴν πρώτην κανονιὰν διεδέχθη καὶ ἄλλη.

— Ὡ! μ' αὐτοὶ μᾶς κανονιοβολοῦν!

«Τώρα ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ...» (Σελ. 352, στ. γ').

ἐπιθύρσειν ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὁ ὁποῖος, πρὸ τοῦ κινδύνου, ἐλησμόνησεν ἑμέσω τὸν θυμὸν του.

Καὶ ἤρχισε τότε μὴ ζωηρὰ συνουμίλια μεταξὺ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ρωσιστῶν.

Ὁ Τώνης, φυσικὰ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγαν. Βλέπων ὁμοῦ τὸ ἀνήσυχον ὄφος τοῦ πρίγκηπος καὶ τῶν ναυτῶν, ἐμάντευσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαροῦ.

— Αὐτὸ τὸ πλοῖο, ἔλεγεν ὁ πρίγκηψ, μᾶς διατάσσει νὰ σταματήσωμε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος ναύτης· ἔφριξε δύο κανονιές, ὅπως γίνεται πάντα.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! προσέθεσεν ὁ τρίτος.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν, οἱ τρεῖς ἄνδρες παρετήρησαν, ὅτι τὰ πλοῖα ποῦ εἶχε πυροβολήσῃ, ἤρχισαν νὰ ὑψώνῃ εἰς τὰ κατάρτια του καὶ εἰς τὰς κεραίας του διάφορα σήματα (σινιάλα).

— Τώρα ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐσκυρῶπαζε περισσότερο. Μᾶς κατήγγειλαν στὴν ἀστυνομία τοῦ Μόντε-Κάρλο, ποῦ θὰ ἐτηλεγράφησε ἀμέσως στὴ Μοῖρα τῆς Βιλλαφράγκας, νὰ μᾶς σταματήσῃ με τὰ ταχύτερα πλοῖα τῆς ἡ κ' ἐν ἀνάγκῃ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ.

— Λέτε, ἔβροχώτατε; ἠρώτησεν με διαταγμὸν οἱ δύο ναῦται.

— Εἶμαι βέβαιος! ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, εἰς τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν. Εἶνε γνωστὸν ἄλλως τε, ὅτι τὰ πλοῖα τοῦ στόλου τίθενται πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀστυνομίας κ' ἐνεργοῦν συλλήψεις κατὰ θάλασσαν. Ὁ στολισκὸς λοιπὸν αὐτὸς θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς κλείσῃ τὸν δρόμον καί, ἂν θέλωμε νὰ διαφύγωμε, δὲν πρέπει νὰ χάσωμε στιγμὴν.

Καὶ ὁ πρίγκηψ Βόρις, χωρὶς ἄλλην ἄργοποριαν, ἔδωσε μερικὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας οἱ δύο ναῦται ἔσπευσαν νὰ

ἐκτελέσουν με προθυμίαν μεγάλην.

Ὁ ἐλιγμός, τὸν ὁποῖον ἐξετέλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ στολισκὸς, ἐφαίνετο πῶντι ἐπικυρώνων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πρίγκηπος. Τὰ πλοῖα εἶχον σχηματίσῃ ἐν ἀπέραντον ριπίδιον καὶ ὅλοι τῶν οἱ προβολεῖς ἐξηραῖων τῶρα τὸν ὀρίζοντα, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐσάρωναν τὸ κατὰστρώμα τῆς θαλαμηγοῦ μ' ἓνα φωτεινὸν, ἐκτυρωτικὸν καταρράκτην.

Ἡ θαλαμηγῶς, ποτε καλυπτομένη ἀπὸ σκότος καὶ ποτε λουομένη ἀπὸ φῶς, ἐκερνοῦσεν ὅλον ἐκ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἡμέραν καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν νύκτα. Ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ τὰ δύο παιδιὰ, τὴν μίαν στιγμὴν ἐστυλῶνοντο, ἐσκοτιζόντο, καὶ τὴν ἄλλην ἐξεθαμβοῦντο.

Ὁ Τώνης, μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην του συγκίνησιν, παρηκολούθει τὰ γινόμενα με ἀγωνίαν. Ὅσον διὰ τὴν Ναδιάν, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ κανονιοβολισμοὶ εἶχαν προξενήσῃ πολὺ εὐνόητον φόβον, δὲν ἔπαυε νὰ κλαίῃ, ἐναγκαλιζομένη φυσικὰ τὸν φίλον της, ὡς νὰ τῷ ἐζήτηι βοήθειαν καὶ προστασίαν. Κάθε φεῖρὰν μάλιστα ποῦ ὁ φωτεινὸς χεῖμαρρος ἐπλημύρει τὸ κατὰστρώμα με τὴν ὠμὴν του λάμψιν, ἢ μικρὰ Ναδιὰ ἐδιπλασιαζε τὰ κλάμματα της, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο σπαρακτικὰ.

— Μὴ φοβάσαι, μικρὴ μου Ναδιὰ, μὴ φοβάσαι! τῆς ἐπιθύρσειν τότε ὁ Τώνης, σφίγγων τὰ χεράκια της, διὰ νὰ τὴν ἤσυχάσῃ.

Ἄλλὰ εἰς μάτην! Τὸ κοριτσάκι, κατατρομαγμένον, δὲν ἔπαυε ποτε νὰ σιγοκλαίῃ καὶ ποτε νὰ ξεφωνίζῃ.

Αὐτὰ ὅλα διήρκεσαν ὀλίγας στιγμὰς. Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, καμμιὰ εἰκοσαριά ναῦται ἀναβαίνουν ἀπὸ τὰ βάθος τοῦ πλοίου, πλημμυροῦν τὸ κατὰστρώμα καὶ τρέχουν τῶρα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὅμοιοι με μαύρους διαβόλους ποῦ ἐξώρμησαν ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς κολάσεως, διὰ νὰ παραδοθῶν εἰς ἓνα τρελλὸν χορὸν.

Θὰ ἔλεγες, ὅτι κυκλῶν ἐνάσκηψεν ἔξαφνα ἐναντίον τῆς θαλαμηγοῦ διότι ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, κατάρτια, κεραταί, καπνοδόχοι, στόλοι τοῦ ἀστυρμάτου, ἐρρίθησαν κάτω, ἐνθ' ὁμοίως ἢ γέφυρα, οἱ θαλαμῖκοι, αἱ κλίμακες, τὸ πηδάλιον καὶ τέλος πάντων πᾶν ὅ,τι εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος, διπλώνεται· κ' ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας, ἐν τῷ μέρει τοῦ χαρακτηριστικοῦ κρότου τροχαλιῶν ποῦ τρίβουν, σανιδω-

μάτων ποῦ πλαταγίζου καὶ ἀλύσεων ποῦ γογγύζου.

Τὸ ἔξαφνικόν, τὸ ἀπρόοπτον, τὸ πραγματικῶς παράδοξον αὐτὸ ἀναστάσιμα ἠξήθη τὸν τρόμον τῆς Ναδιὰς, ἢ ὁποῖα ἐξαφνίζε τῶρα ἀπεγνωσμένως.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Τώνης, μὴ ἐννοῶν καλά τί συμβαίνει, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος καὶ νὰ συλλογίζεται, ὅτι ἐφθαιεν ἴσως ἢ τελευταία του ὥρα.

Ἀλήθεια, τίποτε πλέον δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ. Θὰ ἔλεγες, ὅτι ὁ κυκλῶν τὰ ἐσάρωνεν ὅλα. Δύο παιδιὰ μόνον ἔκλειαν ἐκεῖ ἔπάνω, πλησίον ἓνος ἀνδρὸς ἀφάνου καὶ ἀκινήτου.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις, ὀρθιος πάντοτε, εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀκίμη εὐρίσκετο ἡ γέφυρα, ἐκύτταζεν ἐνχαριστημένως τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως, τὸ ὁποῖον εἶχε

«Μὴ φοβάται, μικρὴ μου Ναδιὰ, μὴ φοβάσαι!...» (Σελ. 353, [στ. α']).

γίνῃ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, με τὴν θέλησιν του καὶ κατὰ διαταγὴν του!

Τότε ἔδωσεν ἀκόμη μίαν διαταγὴν, καὶ ὁ Τώνης, καθὼς καὶ ἡ Ναδιὰ, πρὶν προσφθάσουν νάντισταθῶν διόλου, ἀνηρπάγησαν ἀπὸ δύο ναῦτας καὶ ἀπῆχθησαν πρὸς τὴν κλίμακα τῶν θαλαμῖσκων.

Ἐπειτα ἠκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς, ὡς ἐκείνος ποῦ θὰ ἔκαμνε κλειόμενον τὸ σκέπασμα ἓνος πελωρίου κιωτίου, κ' ἐπιτέλους ὁ Τώνης ἐνόησε τί συνέβαινε.

Ἡ θαλαμηγῶς τοῦ πρίγκηπος Βόριδος Ἰβανώφ δὲν ἦτο παρὰ ὑποβύχιον θαυμασιῶς κατεσκευασμένον.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην περι αὐτοῦ ἀμφιβολίαν, τῶρα ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἔνας ἰδιαίτερος ἤχος, ἓνα εἶδος ὑποκώφου καὶ παρατεταμένου σφύριγματος, ἐμαρτύρει ὅτι τὸ νερόν, τὸ προωρισμένον νὰ βα-

ρύνῃ τὸ σκάφος, διὰ νὰ βυθισθῇ, εἰσέρχεται εἰς τὸ «water-balast» δηλαδὴ εἰς τὸ σταγατὸν διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίζεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, μεταξὺ τῶν δύο τοιχωμάτων τοῦ σκάφους.

Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη ἀνακάλυψις δὲν ἐξεπλήξεν ἐν τούτοις τὸν Τώνην ὑπερβολικὰ. Τῷ ἐξήγησε μάλιστα ἓνα πρῶγμα, τὸ ὁποῖον, πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδῶν, τῷ εἶχε κάμη μεγάλην ἐντύπωσιν: Τὸ ἰδιαίτερον, τὸ ἀλλόκοτον σχῆμα τῆς θαλαμηγοῦ.

Ἄλλὰ τί ἄνθρωπος ἦτο λοιπὸν αὐτὸς ὁ πρίγκηψ Βόρις, διὰ νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσιν του ἐν ὑποβύχιον;

Τότε ὁ Τώνης ἐνεθυμήθη κατὶ, ποῦ τῷ εἶχεν εἰπῆ ὁ γέρον ἐπιτάτης Ἰβάν: ὅτι δηλαδὴ ὁ πρίγκηψ Βόρις, αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ἦτο καὶ ἔξοχος μηχανικὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστήμη ὤφειλεν ἤδη πολλὰς σπουδαίας ἐφευρέσεις.

Μία τῶν ἐφευρέσεών του θὰ ἦτο καὶ τὸ θαυμασιὸν ἐκεῖνο ὑποβύχιον, καὶ ὄχι βέβαια ἡ μικροτέρα.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσκέβηθη ὅλα αὐτὰ, ὁ Τώνης ἠσθάνθη κάλιν τοὺς πόδους τοῦ ἔλους ἀναγεννωμένους. Τῶρα πλέον ἐβλεπεν, ἤξευρε μετ' ἰσχυρὸν ἔχθρον εἶχε νὰ παλαίσῃ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο τῶντι ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ὁ ὁποῖος μετεχειρίζετο τὰ θαυμάσια δῶρα, με τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε προικισμένο ἡ φύσις, διὰ νὰ προσκεπάζῃ τὰ ἐγκλήματα του.

Παρήλθον αὐτῶ τρία σχεδὸν τέταρτα τῆς ὥρας, τρία τέταρτα, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποῖων ὁ Τώνης ἠμπόρεσε νὰ συλ-

λογισθῇ ἀνέτως καὶ νάναμετρήσῃ τὴν δευρὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν αὐτὸς καὶ ἡ ἀγαπημένη του μικρὰ Ναδιὰ εὐρίσκοντο τῶρα.

Ἐπειτα ὁ ἤχος ἐκεῖνος, τὸ σφύριγμα τοῦ νεροῦ, ἠκούσθη κάλιν.

«Νά, νά, ἐσυλλογισθῇ ὁ Τώνης· ἀδειάζουν τῶρα τὴν ἀποθήκην τοῦ νεροῦ· θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶνε πιά ἀνάγκη νὰ μὴν βυθισθῶν τὸ πλοῖο καὶ σὲ λίγο θανάβουμε πάλιν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν!»

Δὲν ἠπατάτο. Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγα λεπτά, ἡ θαλαμηγῶς, ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀνεδύετο εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ Τώνης ἐπῆρε τότε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Ναδιάν, ἢ ὁποῖα εὐρίσκετο πάντοτε πλησίον του, καὶ ἠκολούθησε τοὺς ναῦτας, εἰ ὁποῖοι, ἐσπεύσαν νάναιδῶν εἰς τὸ κατὰστρώμα, διὰ νάναπνεύσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

μάλιστα εξέλεξεν τήν φίλην σου από ἑλλην κοινωτικῆν τάξιν.) **Μανιακοπούλαν** (ἑστειλα) ἢ μάθι λοιπὸν ἢ Φράουλα διὰ τὴν εὐχρηστικὴν καὶ τῆς εὐχρηστικῆς βρῆ μι' αὐτῆ μιὰ φίλη σὺν τῆ δικῆ σου.) **Φυλῶν** (ἔρι) ἦτο ἡπλαρηγῆς τῆς Μακεδονίας καὶ εἶχε πάρῃ αὐτὸ τὸ ψευδοῦν διὰ τὴν ἐκεῖ δρασίν του.) **Μεσομηρικῆν** **Ἀκτῆν** (σὲ συγγαίρω) ὄχι, δὲν ἀπεκλεισθῆς.) **Π. Σ. Χαλκ.** (καὶ οἱ πρῆμναι ἀκόμη ἔχουσι δικαιοσύνην νὰ πάρουσι ψευδοῦν.) **Ἀστέρα** τοῦ **Ἦγου** (περίεργον φαινόμενον) ἢ **Κ. Τ.** ὅμως δὲν εἶνε συνδρομητρία.) **Ἀνδρομαχίδων Κουραμπίδων** (τὸ γραμματικὸν σου μ' ὠχαριστῆς ἑστειλα) **Μεγάλην Ἑλλάδα**, **Ἐθνομὸν Ἐγναθῆμον**, **Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα**, **Ζήτη ἢ Διάπλασις** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συντέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀγούστου-Νομβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Νομβρίου 565. **Δελφίνος**

"Αν τὰ δύο καλλιτέρας
Τῶν τροφῶν σου συνηθίσας,
Μίαν πολλήν τῆς Ἑλλάδος
Παραδόξως θὰ ἠλοήσῃ.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἠρώος Βελισσαρίου
566. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸν πλοῦσα στοῦς ὄχρους,
Μ' ἔλλατ' ἐνα γράμμα
Καὶ πόλιν ἀπὸ ἐντομον,
Μ' ἔκαμαν ἐν τῇ ἡμα.

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Χαμόγελο τῆς Νίκης
567. Αναγραμματισμός

Ζῶν, ὡς εἶμι, ἐν μῆρισσ,
Τὸ κορμὶ μου σὸ νερὸ
Ἀδιάσπαστ' ἔσ' ἰου.
Ἄν μὲ ἀναγρ' ἀμαρτίαν,
Πῶς τὸ ἐπὶ αὐτὸ;
Μοῦ μιλῆς καὶ δὲν ἀκούει.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀλέως τῶν Μαργαριτῶν
568. Γωνία

- + ***** = Χώρα τῆς Εὐρώπης.
- *+***** = Ἀπικὸς συγγραφεὺς.
- **+**** = Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας.
- ***+*** = Χῖος τοῦ Μ.Κωνσταντινου.
- **+**** = Πόλις τῆς ἠπειρου.
- *+**** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
- +***** = ἠθῆς τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ σταυροὶ μυθικὸς ἦνος.
Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Ἀνδρέου Κυριακοῦ
569. Κρυπτογραφικόν

- 128145678 = Μέρος τοῦ σώματος.
- 2567 = Τροφή.
- 856678 = Φυσικὸν χέρισμα.
- 45378 = Ὀπτικὸν ἐργαλεῖον.
- 56278 = Ἀσθημα.
- 67278 = Χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον.
- 72678 = Ἰδιότης τῶν σωματιῶν.
- 81658 = Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Ἀτόμιον Ναυτοῦ
570. Ἐρωτήσις

Εἰς ποῖον μέρος ὁ Ἰούλιος ἔρχεται πρὸ τοῦ Μαίλου;

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Κύβης τοῦ Γαλιό
571. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-
κῆτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰ σχηματίζουσι Γᾶλον
κλασικὸν ποιητῆν.
**Χαλιπός, ψευδής, ἀρετὴ, ἀνίκωνος, γίγας,
μακρὸς, φῶς.**

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Καρυπίδος
572. Φωνηεντολῆσις

τ-ν-κ-μ-ν-δμ
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πάδου τῆς Πατρίδος

573. Γεῖφος

Χατῶν	ρι	ρι	ρα	ρα
Ἄνοιξις	ρι	ρι	ρα	ρα
Θέρις	Α	ρι	Ν	ρα ρα ρα
Φθινόπωρον	ρι	ρι	ρα	ρα

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλληνο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν **Πνευμ.** Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 31 καὶ 52
392. Μοναστήριον (μονῆς, τοῖς, ὧν.)—393. Λυκοῦργος—κακοῦργος.—394. Ἄριος—Ἄργος.—395. Ὁ Ὑπατός, ἢ Ὑπάτη.

395. Π Ε Κ Ι Ν Ο Ν 397. Ε Ρ Α Τ Ο Σ Θ Ε
Α Π Ν Η Σ (ῥένος, ἔρ-
Α Ρ Γ Ο Λ Ι Σ τος, τέρας, ὄνος, σός,
Ι Ε Ο Α θάνατος, Νέσος, ἦ-
Α Ρ Ν Σ τα.)—398-399. 1,
Ω Ω Ταρσός. 2. Ἡ ἐλ-
Ν Ν θια (ἄλλη θία.)—

400. ΠΙΝΑΟΣ (Πζ, Ἰσχυός, Νέος, Δίδω,
Ἄολος, Σκός.)—401. Ἐλευθερία ἢ θάνατος.
402. Ἐίμαι λάτρες τῆς Διαπλάσεως (Ἡ μὲ
λδ. τρ' εἰς τίς διὰ πλάσε-ὼς.)

403. Πήλιον (πῖ, Λαυόν, 404.—Σέριος—
ἔριος.—405. Κύρος—Κάτος.—406. Ἀντιόνη.

407. Ε Ρ Α Τ Ω 408. Β Υ Ρ Ρ Ν
Ρ Η Μ Α Ε Δ Α Ι Α
Α Μ Α Μ Υ Σ Ι Α
Τ Α Ο Ρ Ο Φ Η
Ω Δ Α Ν Ι Α

409—413. Διὰ τοῦ Κ: Φακός, μήκος, κόβ.
2η, κῆμα, δικαί.—414. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πρῶ-
τος, Ἰδιος, Νίκη, Δίδω, Ἄριος, Ράπτω, Ὀ-
λον, Σάφρων).—415. Μὴ ἐδικού.—416. Ἐκ
τῆς ὑπομονῆς ἢ ἐπιτοχία. (Ἐκτὸς ἐπὶ μόνῃς
- ἢ ἐπὶ τυχῆ - α.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
τὰ περὶ τὰς θέματα τὰς ὅρας σας.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμος 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστον καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Βωτοερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμος 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 8, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστον.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηρηλῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμος 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερ. 4.— 7.—

Τόμος 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἑλεύθερος ταχ. ταλῶν: Ἄδεται δρ. 7—Χρυσόδεται δρ. 10.

Τόμος 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται δρ. 8—Χρυσόδεται δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχία τῶν 8 στοιχίων λέπτα 10, διὰ δὲ τῶς συνδρομητῆς μᾶς ἄσπιδ ὀμόν' μετὰ π α ρ α στοιχία τὸ διπλόστον, καὶ μετὰ π α ρ α τὸ τριπλόστον. Ἐλάχιστος βρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερας τῶν 15 πη-
θάνονται ὡς ἡ ἴσων 15 Ὁ ὡ ρ α τὸς σί-
χ ρ σ, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ κεχθὰ ἢ ἀπλὰ στοιχία τῶν 8 στοιχίων, ὑπολογί-
ζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλοῖ.—Αἱ μὴ συνδρομηταὶ ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἄγγελια δὲν δημοσιεύονται.

— [15'—166] —

Γερῶν Σύλλογος Ἑρωικὸν Μυστικόν ἐν Πάτραις πρὸς διάδοσιν καλλίστου περιόδικου «Διάπλασις τῶν Παίδων». Ζητήσατε καταστατικὰ. Διευθυνσις: κ. Λουδοβίκον Παῖνε, βιβλιοπωλεῖον Ἀπ. Σταματοπούλου, ὁδὸς Μαυζῶνος, 83, Πάτρας. — [15'—167] —

Τρισεύγενη, εἴ γίνωσαι; Ἄλλαξ, οἴτι; — [15'—168] —

Γερμανὶς διδασκαλίσα ζητεῖ παραδόξια.— Ἰπποκράτους, 6 ἕνα πάτωμα. — [15'—169] —

Γεις, Ἡρώα τοῦ 1913, τὰ πιδ θερμὰ μου συγχαρητήρια. — [15'—170] —

Α νταλλάσω Μ. Μυστικὰ μετὰ ὄλους τοὺς Κεφαλήνας; καὶ μετὰ ὅλα τὰ φωνὰ.—Κυκλομα. — [15'—171] —

Ε θνητὴ Ἀναγέννησις, πολλὰς εὐχὰς γιὰ τὴ γενέθλιάν σου.—Ἀγροβιολέττα, Τριταφυλλῆνι, Ζιζάνιον Σχολείου.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δῶσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄλ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Α. Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἀσπασία Α. Πυλαγιώ, Π. Μυλωνάς, Ἰουλίττα Ἐλισσαίου, Ἐλένη Κ. Εὐθυμίου, Ε. Γ. Κορυβαρῆς, Α. Πατσάλης, Π. Η. Καρανίκας, Ι. Ν. Πιπῆρος, Ο. Μ. Παροῦσιαν, Ε. Κάρτιαν, Α. Σκόνικος, Γ. Ὀλσον, Ρ. Βαλτιρόλλας, Π. Βαλλάσης, Ι. Γ. Χονδρογιάννης, Ν. Φραντζῆς, Κ. Μητσόπουλος, Ν. Γ. Πόθος, Α. Ε. Ἀράκος, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Ελένη Χ. Σπηλιοπούλου, Ἰωάννα Θ. Μακάρα, Π. Σαῦρος.

ΒΟΛΟΥ: Α. Σ. Καψουράκης, Βασίλειος τοῦ Πηλοῦ, Χρ. Α. Ζήτης, Χαρίκλεια Ε. Κότσικα.

ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ: Α. Φαλλοπούλου.

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Ι. Ἰωαννιδῆς.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης, Τσεβάνης, Ν. Δ. Καραμπλάς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Μουζένης, Φιλοπατρῆς, Ἀντωννῆτα Κ. Κάττι, Α. Γ. Δασύλλας, Αἰρέτα Γ. Δασύλλα, Στ. Κογοφάκος, Βουλγαρομάχος Ἑλληγίς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλέως.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Μαρσάρα Ἐμ. Ροδόσση, Αἰμ. Ν. Ροδίου, Μαργαρίτ. Εὐγενικοῦ, Κ. Π. Τριβελάκος, Ν. Φ. Ρουβινητής.

ΛΗΣΙΟΥ: Ρ. Κολέννη, Μ. Γ. Κλαδῶ.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Δοξαμῆνο Σέρμα.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Γ. Μαρκάτος, Σωτηρία Παπαθανασίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Α. Καλαμάτας, Θ. Σακελλαρόπουλος, Π. Λαβδινῆς, Χ. Α. Ἀνεύτας, Κ. Α. Ἀντόκος, Κ. Μοραζίνης, Σ. Π. Παπαῆς, Γ. Ε. Παπαῆς, Γ. Κ. Βέγνος, Δ. Κοντολέων, Α. Γ. Κοταροῦλης, Α. Μαστρογιάννης.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ: Ἀδ. Ἀδόνος.

ΚΥΡΡΟΥ: Ι. Γ. Σταματοπούλου.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Γ. Δουβδάκης (δῖς).

ΣΠΑΡΤΗΣ: Βασιλικῆ Μ. Τσάνη, Μ. Γ. Γιωκός.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Ἀράκος, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρία Ι. Θεοδωρακοῦ, Μόσχα Α. Διακόντι, Ἀθηνά Δ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Ἐπίς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΡΙΚΚΛΑΣΩΝ: Μαρίνα Τζουμέρια, Ζαή Τζουμέρια.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θεοφρονιάτης, Σ. Νάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅταν τῶν ἀνωτέρω τὰ ἄνθημα ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς ΠΑΥΛΟΣ Π. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ἐν Ἀθήναις, ἈΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Ε. ΚΑΨΟΥΡΑΚΗΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΠΕΤΡΟΣ ΔΕΙΒΑΔΙΤΗΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὅσους ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.